

לפני 25 שנה

גיליון "העולם הזה" שיצא לפני 25 שנה בדיוק הכיל 16 עמודים, כנראה תקופת-הצנע. מהם: עמוד שגם למדור "במרחב" שהיה חידוש בעיתונות הישראלי, שהתעמקה אז כליז מן הנעשה בעולם הערבי. כי השער היה נועז: הוא הראה אשה בכנדיים, המסתכלת בהרקודם עירום, כשהנושא הוא הורדת-המישק באמצעות התעמדות.

קוראי אותו גיליון לא יכלו לנחש מה יקרה לכמה מגיבוריו: המדק פארוק, שהופץ כעבור שנתיים מכפאו; שריהקלאות פינחס לבון, שהפך גיבור של פרשה היסטורית כעבור שדוש נאשם; והשופט אזי עזר מדחי, שעיתור היה לעמוה, כנאשם, במרכז מישי פט סנסציוני של שוחד-באמצעות-אהבה (ויצא זכאי). המדור "קורא יקר" הוקדש לעורר-הכיתוב דוב

המלך פארוק מחלק עיטורים ליהודים • לפינחס לבון אין ביצים • גאל ידין נותן מחמאה ללסקוב

גיליון "העולם הזה" 711
התאריך: 14.6.51

האורח לא יראה אותן. באין מיסופא. המטילות אינן מציינות ציוני. והתרנגולות הן "ברוגז", אחר ש' נודע להן שחלק מהגרעינים המייועדים להן נצרכים על-ידי האוכלוסיה. שוחטים את הלהקות והקנות. ולהקות עצירות לא הוכנו במידה מספיקה.

פנעים

זה מסנוור את העיניים
היא עמדה על דוכן-העדים בפני השופט המחויי. אליעזר מלחי, זמסרה, כתשובה לשאלות, תיאור המעשה. אשה כבת 40. נשואה ואם לשני ילדים, עולה חדשה. הנמצאת בארץ כשנתיים, הבינה פחות מכולם משום מה קרה הדבר. בשעת עבודתה בפרדס אמר לה מנהל-העבודה כי עליה ללכת איתו לפנים הר פרדס. לשם ביצוע עבודה מסויימת ("להי תיו סס נגד עכברושים"). המנהל הזה ישב על פסל-הנאשמים.

האשה סיפרה כי מנהל-העבודה, אדם בן 59, נטפל אליה בפרדס. היא לא הבינה את פשר התנהגותו, אך חיש-מהר הת ברר לה הכל. היא התנגדה, אך אז אמר המנהל, כי גורלה נחרץ. אם תתנגד לו, ייצא מדעתו. האשה שאלה מתוך תמון: "אבל מה אתה רוצה דווקא ממני? האם אני יפה-פייה? האם אני אינטליגנטית? האם אני רקדנית, שנסונטית?" דברים אלה הושפיעו על האיש כמטר מים קרים. הוא נסוג. למחרת סילק את האשה מהעבודה. אך בעלה התערב והגיש את התלונה למישטרה. הנאשם עמד על דוכן-העדים, השיב ל-שאלות. הוא חזר על דיבריו האשה, וברגע מסויים הביט סביבו ופנה לשופט: "אדור, גי, הרי אנחנו כאן כלנו גברים. מה אפי שר לעשות, זה מסנוור את העיניים!" פסק-הדין: קנס של שלושים לירות, וכן ערבות להתנהגות טובה.

אנשים

כל אנשי המלך
לראשונה בארבע שנים העניק פארוק, מלך מצרים, אות-הצטיינות ל-נתן יודי. הוא הודרו וחילק, כפיצוי שני אותות מסדר-הנילוס לשני יהודים: לעימנאד מירחי באשא, יועץ מינ-נהלת חצר-המלכות, ולפרופסור יעקב בישאל, מומחה לאורולוגיה (תורת הציי פורים) באוניברסיטת איכרהים.
ד"ר מוחמד מוסרף, ראש מ-שלת איראן מלאים-הנפט, המשיך לתפוס כותרות ראשיות בעיתונות העולם ועמור דים פנימיים, שמסרו את תולדות חייו. ביניהם: כאשר ניסה מוסרף, בהתמנותו בגיל 34 לתת-שר-האוצר, לטהר את הר מנגנון האיראני מהולכי-ביטל על-ידי פי-טורין סיטוניים, הוצף מיכתבי-איום, שי הצטיינו בכך שנכתבו בדם המאיימים.
ראש משלת דרום-אפריקה, הבורי (ממוצא הולנדי) דניאל מלן, חגג את יום-הולדתו ה-77 בצורה משולשת. אשתו הגישה לו פשטיה מאפה-ביית; אנשי מיפ-לגו (הלאומנית, שסיטמתה "אפריקה ל-אפריקנים"). — שולחן-כתיבה ותיק-עזר שחור; מלן עצמו — הבטחה להינתק סר-פית (כדוגמת אירלנד מחברת-העמים הר

העולם

את התרומות. אין הוא מוכן: להתייחס אל מנהיגים ציוניים, היושבים בגולה, כאילו היו גדולי-הדור. מקור שני לאדישות, הציונות איבדה מומן את שאיפותיה האידיאליסטיות. בימים עברו הייתה ההגשמה הציונית קשורה בחלומות מסויימים: לבנות חברה-לדוגמה, להחיות את הדת היהודית, לבנות סוציא-ליזם העולה על כל סוציאליזם אחר. אלא שאידיאלים אלה דהו במציאות המדינה, הפכו פראוות. לא נשארה אלא השאיר פה הגשמת: להביא מכסימום של יהודים למדינה, תוך מינימום של זמן, בלי אהבה יתירה, כמטרה בפני עצמה. אין ספק שרוב תושבי המדינה מסכי-מים למטרה זו. אלא שאין הם מוכנים להתמוגג, לשם כך, מהתלהבות.

המשק

גרענים: ללול ולאוכלוסיה
כשפגש שריהקלאות פינחס לבון עם ציבור הנשים, למד כיצד להעריך עיתור נאים. עקרות-הבית לא קיבלו בשלוח את הבטחות השר לישועות הקרובות, אלא הרימו את קולותיהן: איה הביצים שר הבטחת? איה הבשר, שאינך מחלק? איה הסוכר? פינחס לבון הודה שטרם עמד במבחן קשה כזה. צעקות האמהות והנשים הש-פיעו, כנראה, יותר ממאה מאמרים בעיר תונים, בשבוע שעבר, לראשונה בתולדות מישד-ההקלאות המחודש, החזירו את מנת-הבשר כעד השבוע הקודם, וניתנה מנה כפולה. אך לקיים את ההבטחות בנוגע ל-22 ביצים לחודש יהיה קצת יותר קשה. למ רות התרועות על הבטחת מלאי של גרי-עינים ומיסופא לשנה ויותר, אספקת הר זונות לבעלי-חי צולעת, ותפוקת הלול יורדת. אומנם נקנו כמה מיליוני ביצים במיגרת החווה המיסחרי עם פולקי, אך

העולם

הציונית. מתוך רמקולים געים בקעו קר-לות צרודים. שהצטינו בדרך-לכלל במיב-טא עיברי לקוי. היה ברור כי המחזה כולו אינו אלא חזרה כללית לבהירות לכנסת. את זאת ידעו גם הציונים-הכלליים והדתיים: כי יודעם כי מפא"י הכינה את מערכתה בי-יתרישטיות, החרימו את הבהירות, למען לא ישפיעו התוצאות, כעבור שיבעה

שבועות, על הבוחרים לכנסת. היתרון: הם יוכלו לטעון שהאדישות הכללית אי-נה אלא זעם מיהלגתי מוסווה.

דהתמוגג — לא, הסיבה האמיתית
לפיהוק הצבור: הכל מרגישים שאבסורד הוא לדרוש מאזרחים ישראליים לשקול שקל, להתייחס אל התנועה הציונית כי חייטים בברוקלין או כמוכרי נקניקים (כשרים) בווייט-פול. לאיש אין ספק ש-דמות המדינה (ציונית או בלתי-ציונית) תקבע בכנסת; שאין התנועה הציונית אלא אדרת יפה למשהו פחות רומנטי: מנגנון האוסף את התרומות, אשר בלי עדיהן תפשוט המדינה את הרגל. האורח הישראלי הממוצע מוכן לקבל

העולם

החיידיקים שחקו אחרי היסוסים רבים החליט הקיץ החד-לטה סופית: הוא בא לישראל. המונים יצאו לחופי בת-גלים בחיפה,

העולם

המפעילה את תחבורתה גם בחגים. המר-גים הצטופפו בתורים איומים בתל-אביב, בכנסות להגיע לחוף היפה של בת-ים. אחרים התיישבו, הלכו לשפת-הים של תל-אביב עצמה, מצאו להימהונם כי העירייה החליטה, סוף-סוף, להרשות את הרחצה בים לאנשים מעל לגיל תשע. דעתם של החיידיקים בעניין זה לא הייתה ברור-רה. למראה ההמון הגדול היוצא לקרא-תם, שחקו, כיאה לחיידיקים. כך עבר גג-השבועות — הפעם יומיים של בטלה מרגיזה, עקב המחסור המוחלט באפשרויות של נפש התבדות. לא הב-חירות. הקרובות לקונגרס (הציוני), לא נאומיו של ראש-הממשלה החוזר, גם לא המישחק הידפלומטי בעניין (אגם) החור-לה, יכלו להפיג שיעמום רוהיזועה זה.

העולם

העולם

העולם

העולם

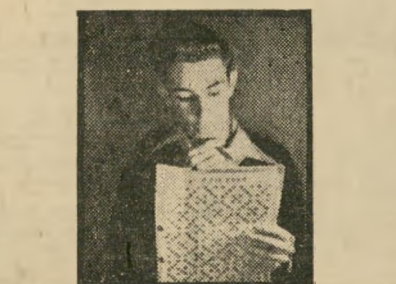
העולם

העולם

העולם

העולם

העולם

יצחק ליבני עורך תשבצים